

Bonhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strōwja ēe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana,
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ée!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu žobotu w Smolerjez knihicísczczerni w Budyschinje a je tam sa schwórtlétne pshedplatu 40 np. dostacé.

Palmarum.

Marka 11, 1—10.

Najswjeczisze póstnego časa ho s dženbnišczej nije-
dželu pshed nami wotewrja. Saweschf ho rostorniye a
my ſwojego wyschczeho mēchnika wohladamy, kotryž ho
žam ſa naš ſa wopor pſchinjeſe. My ſtejimy pſchi
spoczatku martrownego týdzenja. Schtož je ho w tutym
týdzenju ſtało, je žro a jadro naſcheje wery. Chzemym my
džakowni najwyschcze ſjewjenja Božeje hnady wuprajićz,
dha my cžichi pjatk a jutry mjenujemy. Pſchetož do tuteju
dnjow je naſche wumoženje wobſamknjene. Schtož je ho
w zylym žiwenju Jezuſowym pſchihotowało, je w tutym
pozlednim wulkim ſwiatym týdzenju dokonjane. O witajmy
ſe ſwérnej wutrobu ſwojego Knjesa, kotryž pſches palmowe
haloſy a wupſchestrjene drasty do Jerusalema cžehnje, ſo
by ho woporne jehnjo ſčinil ſa hréchi ſweta. „Njech
wutroba cži kčzjeje a ho cži džakuje, hdjž ju ta ſuboſc
ſhréje, dha wona cžesczi cže.“ —

Na ſwoje pacžerske džecži my ſpominamy, kotrež dženba
pshed Boži woltar ſtupaju. Tež nad nimi ſo naſche
ſezenje dopjelnja. Jezuſ cžehnje nuts. Tich wérwuwuſnacze
jich hosianna; jich ſlubjenje ſwérnosce kaž wotewrjene
durje ſa Sbóžnika. Ale kaž mało jich džerži, ſchtož ſu
ſlubile. Kaž w Jerusaleme běſche, tak tež jow. Tich
hosianna wuklincža, a hdjž tež woni runje „kſchizuj,
kſchizuj“ ſobu njewolaju, dha ſu tola ſwojemu najlepſchemu
pſcheczeſej napſchecziwo ſiwzy, ſymni, njewérni.

Runje martrowny týdzeň naš ſ nowej ſwérnosce ſoła.
Bože jehnjo na pucžu ſ wopornej ſmjerči ſmě ſebi žadacé,
ſo my do ſwojego hosianna ſwoju zyli wutrobu połožimy.
Duz

Duſcha hosianna ſpěwaj jehnječju Božemu.

1. Spěwaj wo jeho pucžu ſ wopornej ſmjerči.
2. Połož do ſwojego kherluſcha ſwoju zyli wutrobu.

1. Tačo kral Jezuſ do Jerusalema cžehnje. Wyskaze
ſyly ludia jeho wobdawaju a jeho ſkutki kħwala; jedyn
druheho w ſahorjenju ſobu storhne; ſ wjeſeſej nadžiju
won ſo do pſchichoda hladaja: čaſ je pſchichol, ſo ho Bože
kraleſtwo ſ mozu a kraſnosce ſ postaja. ſſwoje drasty
na pucž pſchecžerajo a palmowe haloſy ſčelo woni holdują
wołaja: Hosianna temu ſymlu Davitowemu, Hosianna we
wyżokoſci! A Jezuſ to cžerpi, haj, ſamo pſchihotuje a
naprawi? Je dha ho netk tež won ſa ſony ſwojich
wucžobnikow wot ſemiskeje kralowskeje kraſnosce ſ dobycz
dal? — Ach, wobhladaj ſebi tola tuteho krala! Ma
požczenym wóblatku won ſedzi a jeho ludžo ſu kħudži
rybazy a złonizy ſ Galilejskeje. Hdžc ſu jeho konje a
woſy, ſ kotrymiž je won bitwy dobył, njepſcheczelow pſche-
winyl a ſebi mjes ludami wulke mjenou ſčinil? A hdže
won cžehnje? Njeje to tamne Jerusalem, kotrež mori
proſetow a kamjenjuje, kotiž ſu ſ njemu poſlani? Njejſu
pſchi pucžu rowy proſetow? Haj, tak je. A ſmjerči
won do Jerusalema cžehnje. Fa ſebi myſlach, ſo je to
pucž ſ trónej a netk je to pucž ſe kſchizej, kotryž won dže,

po Bożej dźitwnej radze. Hżom dawno wón wě, kažemu dóniejszemu napszecziwo dže. Tačo wón į Janowej kschczenicy pschińdze, běsche jemu to kschczeniza į zmjerezi; jačo wón w puščinje spytowarja wotpokasa, wjedzishe wón, so běsche ſebi s tym kschiz wuswolil. Tačo wón Galilejsku wo puščiwschi ſo do Židowskeje naſtaji, pocza wón ſwojim wuczobniakam wo ſwojej zmjerezi ręczecz. Tačo wón ſwojego pscheczela Lazara wot morwych wubudzi, jemu ſama jeho zmjerez psched duschu stupi. A na tutón kónz ſwojego žiwjenja wón tež ſpomina, jačo tam po woliowej horje dele czechne. Ssrijedža we wyskanju luda jemu hręch Jeruſalema a jeho ſud psched woezi stupi. Wón na to město pohlada a płakaſche na njo. Tač Jezuſ s połnym wjedženjom ſwojej zmjerezi napszecziwo džesche.

Wón budzishe ſo teho ſminycz moħł, kaž běsche ſo hacz ſem ſtajnje ſwojich njepſcheczelow ſminyl. Tam w Jeruſalemie, jačo běsche teho khoreho pschi hacze Bethesda wuſtrowil, tam w Nazarece, jačo běsche ſe ſwojim predowanjom hněw ſwojich krajanow wubudził, a ſaſo tam w Jeruſalemie na fermuſchnym dniu, jačo ſa wſchitku ſwoju luboſcz jeno hidženje žněſeſche — wſchudžom rěka: wón džesche brjedža psches nich prjecz. Tač budzishe wón jow tež cziniež moħł. Ale ně, jeho wola je s radu jeho njebjekſeho Wózta psches jene: wón ſam chze bycz Bože jehnjo. Teho dla je wón w sahrodze Gethſemane Pětrowy mječ wotpokasał a njeje wo pomoz Božich ſwiatych jan- dzelow proſył. Taſka dobrowolnoſcz į jeho woporej ſluſhesche. Pschedetož niz w jeho zmjerezi jačo tajkej, ale w jeho ſwolniwej požluſchnoſcezi, s fotrejž wón ſwoje czerpjenje na ſo wſa, leži móz jeho zmjercze. Niz nusa abo ſakon ſtej jeho tutón pucz wjedloj, tež niz žadanje po czesczi pola Boha abo po khwalbje pola czlowiekow — jeniczy jeho wěczne ſmiljenje a jeho ſwolniwa luboſcz ſtej jeho kroczele wodžilej. Luboſcz běsche duscha jeho žiwjenja, luboſcz tež duscha jeho czerpjenja. Haj, ſchto luboſcz je, to ſmy hakle na Jefuſu naſwukli. Schto chze ju wumericz? Kaž daloko wot njebjekſej kraſnoſceje je hacz į hanibnej zmjerezi ſloſtnika, wot khwalby Božich jandzelow hacz į wužmehowanju hręſhnikow, wot Božeho tróna hacz dele do rowa — tač wulka je jeho luboſcz. A komu ju wón wopokaſe? Czlowiekam, kiž ničo wo tym njerosymjachu, kiž ničo wo tym wjedžicž njechach. Dokelž my Boži wotroczy bycz njechach, je ſo wón wotroczy ſežinił, ſo bychmy Bože džeczi byli. Dokelž běchmy njebjo ſhubili, je wón jo wopuszcził a do hľubiny naſheje zmjercze stupił, ſo by naſ pýtał a naſakal a dom dowjedł. Ma to naſ ſi nowa martrowny tydžen dopomnja. Drje po czichim pýatku ſu jutry pschischle a Bože ſpěcze a ſwiatki. Sadz jeho czerpjenja ſtej jeho kraſnoſcz. Ale tón pucz do tuteje kraſnoſceje wjedże tola psches Golgatha. To chzem ſi nowa wopomnicz a hosianna ſpěwacz Božemu jehnječu. To jehnjo, kiž je ſabite, je doſtojne wſacž móz a bohatſtwo a mudroſcz a ſylnoſcz a czescz a kraſnoſcz a khwalbu.

2. Połožmy pač tež do ſwojego khěrluſcha ſwoju zyku wutrobu.

To běsche jena ſi najkwiatočniſchich hodžinow czlowjetwa, wo fotrejž naſhe ſeženje powjeda. Tač drje budža jenu ezi dokonjeni wyskacz, hdyž jich ſbóžnoſcz naſtawa. A to wſchitko njeje hole ſdacze; wutrobu luda ſu wopravdze ſapschimnjene a į Bohu poſbehnjene. Hdy by tuta myſl žiwa wostała a zyly židowski lud ſapschimnyła, dha by wón Boži lud wostał a Jeruſalem hłowne město Božego

wěczneho kraſtwa. Dha bych ſe ludy po ſłowach profetow do Ziona puczowale a bych ſe tam Božemu żalbowanemu czescz a khwalbu a modlenje pschinjeſſle. Hinak je pschischlo. Mało dnjow poſdžischo — a tón ſu ſo hanjo a wužmehujo wokoło kschiza cziszczi a woła: Jeho krej pschińdž na naſ a na naſche džeczi! Matkwilne ſahorjenje tu běsche, ale korejenja we wutrobie wone njeſeſeſche. To je ta ſkaloſta rola, wo fotrejž Sbóžnik w pschirumanju ręczi: na njej tón ſyñ rucze ſefihadža, ale bóry ſwjadnje.

Czlowiſka wutroba je we wſchęch czasbach ta ſama, a tajka ſkaloſta rola ſo we wſchitkich woſhadach naſaka. A naſcha wina je psches měru wjetſcha, dyžli ta wina tamneho luda. Schto dha tón wo Bożej radze į naſhemu wumoženju roſymjeſſe! S prawom móžesche Anjeſowym jaſoſchtol wo nich prajecz, ſo ſu ſ njewědomnoſczu czinili, ſchtož ſu czinili — a kač počutni ſo woni wupokasachu, jačo jim jaſoſchtol Pětr na přenich ſwiatkach předowasche. Tehdy thžazh ſ nich ſwojemu njebjekſemu kraje wérne hosianna ſanjeſzechu. My kſcheczijenjo pač kſcheczenizu a wodacze pschiwoſmjem ſaſ ſwuczene wězhy. Tu krej, fotruž je wón ſa naſ pſchelał, a teho Ducha, fotrehož je nam poſzlał, my doſtawamy a tola lóſymni temu napszecziwo wostawamy, fotryž je ſo ſa naſ woprował! Kač wjele hubjenschi my ſmy hacz tamni měſtečenjo Jeruſalema. „Schimanje ſonažowym, lubujesz th mje?“ Je ſo to nětk pola tebje połna wérnoſcz ſežiniła, ſchtož th tehdź měnjeſſe: „Niz nosy ſamej“ — by th nětk zyłe mój we wěcznej, hacz do zmjercze ſwérnej luboſcz? Psched tutu pruhu je tón horjeſtanjeny ſwojego wuczobnika ſtajli. A jeho wotmolwjenje: „Anježe, th wěſh wſchitke wězhy, th wěſh, ſo ja tebje lubuju“ — to je to wérne hosianna ſ hľuboſkeje wutroby.

Potom ſmy ſwolniwi, ſwoje zyłe žiwjenje do jeho ſlužby ſtajicž. W naſhim ſeženju jemu wſchitzu ſluža: tamnaj wuczobnikaj, fotrajž po tu wóžlizu džetaj, jeje wobſedžer, fotryž ju jimaj wostaji, tón lud, fotryž drasty wupſcheczera a palmy na pucz ſežele. A my jemu njecha-li ſlužicž? Hischče pschedzo wón jačo kral psches ſwoje woſhadu czechne a ſo wo kóždy dom klapa. Anjeſicž wón chze a naſhe dusche wobſedžecz. Ale zyłe ſyly luda pschedziwo njemu poſtawaju; hordži czlowiekovo jeho ſlowo njepſchiwoſmu; ſwětne džeczi po ſwojich lóſchtach khodža a ſa jeho ſtopami njefležda. Kaž wjele pač je w nim ſwojego Sbóžnika poſnało, ezi jemu ſwolniwe wſchitko dadža: czelo a žiwjenje, ſublo a fraj. Wopomn: tón, fotryž tam do předka wě, ſo wón tu wóžlizu doſtanje, tón ſe ſwojim wóczkom tež do twojeje wutroby hłada; tón, fotryž tamnymaj wuczobnikomaj to ſlowo ſobu da: tón Anjeſ ſu potrjeba, tón tež wot tebje wſchitko žada, ſchtož twoje je. Njeſapowjedž ſo jemu. Schtož wón tebi wopomnje, to puſchecz; njepſchecziw ſo jemu, hdyž wón tebi tón abo tamón wopor napołoža. A ſchtož wón tebi da, to waž ſebi drohe jačo jeho dar. Wieszel ſo, hdyž móžesč něſchto jemu ſe khwalbje a czesczi dokonječ. Twoju wutrobu, daj ju jemu, twoj jaſyk, džerž jón we wuſdze jeho dla, ſtutk twojeju rukow, dokonjej jón jačo jeho ſlužbu. Chrystuſ je ſo į temu narodził a do ſweta pschischol a ſwoje žiwjenje ſa wopor podał, ſo bychmy ſo jemu podali a czelo a duschu jemu ſa wopor pschinjeſſli. W tajkej myſli ſpěwaj hosianna Božemu jehnječu ſ zyłej wutrobu.

Hamien.

M. w. B.

Sa čjidi pjak.

Hlóš: Ach, porucž Bohu žwéru —.
Džen ſylſow dufcha wita,
Hdžez krónu černjowu
Čzi, hlowa ſewawne ſbita,
Sa wužmeh ſtajichu;
Hdžez tebje kſchijowachu
Na horje Golgatha,
Cze hróſbnje moricž dachu,
So hela ſawyſta.

Mje njemolcže, wñ druſy,
Kíž macže lubo žwét
A kotrymž Sbóžnik zuſy
Te hižom wjele lét;
Njech w čjichéj ſamotnoſczi
Sswój ſtiff dženž wuſkoržu
A placžu w džakownoſczi
Wſchu luboſcz ſ luboſczu.

Tu čjische pſakam, kleču,
Ból jeho ſacžuwam;
Hdže widžu nuſu wjetſchu,
Kíž czeřpi Sbóžnik tam?
Wón ſczećpnie połny ſměcha
Se ſmjerču bědži ſo
A nima tola hrečha
To Bože jehnjatko.

Schtóž bjes ſylſow mohl ſtupicž
Sso pod kſchijž Sbóžnika
A jeho ſidžecž wupicž
Khelch hórfi wot Wózra?
Ssyn Boži lubowaný,
Kíž ſama luboſcz je,
Tón njeſe naſche raný
A naſche poſlečze!

Hdžž ſmjerčž ſo hižom méri
Na tebje, Sbóžniko,
Cze hſchče ſuboſcz cžeri,
A nam ſložicž woſlicžo:
Chzeſch předy hacž tu haſnje
Czi wóčko we ſmjerčzi,
So woſchewil by čaſhne
Naſ troſcht twój njeboſki.

Duž, Khrifchče, rěč ſ tím ſwojim,
Rót ſwjaſth wotewr th;
Hlej, tu pod kſchijžom twojim
My pſaczho ſtejimy.
Njech poſlednje te ſlowa,
Kíž rjeſny pſched ſmjerču,
Nam ſe ſwětneho doła
Pucž ſ paradiſej ſu!

K. A. Fiedler.

Hubjemy čjitar biblij.

Ruſki khežor Alexander I. ras pſches gouvernemēnt ſekatinoſław ſedžesche, poſasta na jenej poſiſkej ſtaziji a da ſebi čaj pſchihotowacž.

Na jenym poſleže pytny wón nowy testament, a ſo pſched-

ſtejicžerja ſtazije woprascha: „Cžitasch th wjele w tutej kniſy, mój ſhno?“

„Kóždy džen w niej čitam, Majestosč!“

„To je prawje wot tebje, — hdže dha w tu khwili ſtejich?“

„W ſcženju ſwjateho Mateja.“

„Nó, dha čjataj prawje pilnje — ſchtóž ſbože ſwojeje dufche pyta, tež ſwoje čaſhne kublo namaka.“

Zaſo pſchedſtejicžer ſe iſtwy ſtupi, khežor mjeſcžo pječ ſto-rublowſkich bankowkow mjes poſlednje ſtarý ſhwj. Mateja poſoži. Něſchto čaſha po tym ſo khežor na týmžamžym pucžu wróči. Sažo wón na tamnej ſtaziji poſasta a ſo pſchedſtejicžerja ſtazije woprascha, ſak daloko je we ſwojim bibliſkim čjitanju pſchischoł.

„Hacž do ſcženja ſwjateho Lukascha,“ rěkaſche wotmoſka.

„Nó, wohladajmy, podaj mi tu knihu!“

Te pječ ſankowki hſchče njeđotknjene na týmžamžnym měſt-je ležachu, na kotrež běſche je khežor poſožil.

„Eža je wulki hréč, mój luby“, khežor pſchedſtejicžerjej rjeſny, kíž budžiſche ſo ſahaňjenja a poſtróženja dla najradſho do ſemje pſchepadnył. „Th Bože kralstwo njeſhy phtal, nětko dyrbisich tež ſeňſke myto parowacž. Daj ſebi to ſ wucžbje ſlužicž!“

Te pječ ſtow rublow buchu mjes tamniſkich ſhudých rož-đelene.

F.

Wobſadženje fary w Merſeburgu.

Powjedańčko ſe starých čaſhov.

(Poſtracžowanje.)

Zaſo bě poſledni ſwuk rjeſo wuſlincžał, džesche starý wójwoda, ſe ſpodobanjom ſej ružy ſchurujo, ſak hdžž ſo jemu pſchijomne pſchedewſacze tak prawje poradži: „Derje ſcžinjene, mój luby čorno-žuknjaſo!“ Ale, ſwoje cello na doł ſtajo, napjatý poſkocži: „Nětko ſtuſ wſchaf Wón ras bliže a praſ mi, ſchtó Wón po prawym na ſwécze je, ſchtó Wón tudy čini a ſak je Wón pſchi wſchech cžer-tach jowle nutſ pſchischoł, he?“

Naſcheho Bohuwéra ſlabý boſ bě hižom husto w žiwiſenju był, wutrobu pſhezo na jaſyku měč a runje won wuprajicž, ſchtož druſy jeno myſlachu. To tež ſo nětko ſaſo ſta. „Až! njeſnaje dha mje Waſchu Zaſnoſcz wjazh?“ praſhesche ſo wón, měſto ſo by wotmoſwił.

„So bych njeſjedžał!“ ſnapſchecžiwi wójwoda ſpodžiwaný.

„Ta paſ Waſchu Zaſnoſcz hſchče jara derje ſnaju,“ poſtracži Bohuwér zyle wutrobiwje.

„To tež je ſeho pſchijluſchnoſcž,“ měnjeſche wójwoda, ſ hloſom ſo ſmějo, „ſo Wón ſwojeho krajneho wózra ſnaje; ale ſak dha móžu ja ſeho ſnacž?“

„Až, Zaſnoſcz! mój ſmój ſo wobaj ras w hromadže na ſankach wjeſloj,“ džesche Bohuwér.

„Na ſankach ſo wjeſloj? ja ſ nim abo Wón ſe mnú?“ wob-honjowaſche ſo wójwoda; teho ſo dopomnicž njeſožu!“

„A tola! mój ſmój ſo na ſankach wjeſloj!“ wobſtracži Bohuwér hoſliwje; „njeſe dha to Waſchu Zaſnoſcz wjazh? ja běch wſchaf tón njeſnicžomny hółz, kíž mějeſche to njeſbože, Waſchu Zaſnoſcz pſched 18 lětami na ſodze potorhnež.“

„Tak? tón Wón je?“ praſhesche ſo starý wójwoda ſmějo, jeho wot hlowy ſ nohomaj wobhlađujo, a pomaſha ſej pſchi tím zyle bjeſwolnje na ſadny džel ſwojeho cžela; „nó! to njeſchložgi!“ rjeſny potom ſhuje, „Wón je tež tehdž ſwoje myto ſa to doſtał,“ a bjeſwolnje pomaſha nětko Bohuwér na ſwój kribjet a ſežahowaſche ſ ramjenjomaj. „Haj, a ſeho njeſchonowach,“ ſažmja ſo wójwoda ſ hloſom, tole pohibanje kandidata pytnywoſhi;

„sa něchto dýrbi wščak tež něchto býč! Nětko pak mi Wón praj, kaf Wón ſem pschinidze a ſhoto ma wón tudy phtacé?“

Nětko dha naſch Bohuwér ſ hvalobnej khroblóſežu wſcho ſwupowjeda, ſhotož my hýzom wémh, wot ſwojich młodých lét ſhem hacž do ſwojeho ſluba ſ Leńku, haj, hacž do dženžniſcheho ſetkanja ſ wójwodu.

„Wón je ſo po taſkim wo ſaru ſamłowil?“ ſa ſowoda ſažo ſlowo, jako bě naſch Bohuwér ſkonečil.

„Haj, Zaſnoſcz!“ ſnapſchecžiwi wón ponižnje, „ale niž wo valantnu dwórfku ſaru; tak wýphoko moje pſchecža njeúdu.“

„Ha ha!“ ſažmja ſo wójwoda ſe ſylnym hložom; „Wón drje ſo ſnadž pſched thmi bleschemi wina ſ mojeje pinzh boji? Niž?“

„To drje runje niž,“ wotmolwi Bohuwér teho runja ſmějo, „ale ſhotož chze junu dobrý pólny knies býč, tón ſluži wot delfa.“

„To ma Wón zytle prawje, luby mužo!“ měnjeſche wójwoda pſchemyhlujo a ſmylny tſi króž pſches truny cella; „ale ſamłowicz ſo Wón tež wo dwórfku ſaru móže; wěſo je zytle druhe prafchenje,“ pſchiftaji ſažo ſmějo, „hacž ju doſtanje. Haj, ſamłowicz ſo wón khroble móže a to direktnje a pižnje pola mje, ſlyſchi Wón? A njedostanje-li tež Wón tole měſtno, dha wſchaſt móže ſo ſtač, ſo jene druhe doſtanje, ſotrež ſo pſches to wotewri, jeli-ſo runje,“ pſchiftaji ſchibaſzg ſo ſmějo, „žadyn ſyn nělaſkeho komornika abo druhého radžicžela na ſastaranje nječzaſta. Móže dha Wón te pječ hlowne dželby naſcheje kſchecžijanskeje wěry derje ſ hlowy? he?“

„O! to bých měnil, Zaſnoſcz!“ ſnapſchecžiwi naſch Bohuwér, „te dha je jedyn hýzom ſa džecžacž lét naukuňl!“

„Runje teho dla je hýzom doſho ſhem,“ wotmolwi wójwoda; „wě Wón něchto, chze-li Wón na mnje poſluchacž, dha pſchewukň Wón je hſchecže ras prawje, ſo móže je pراجicž, hacž jeno tak ſchwórcži. Koſhy mi? bjes dolheho pſchemyhluwanja, poředžowanja a hoſtanja dýrbi prajenje katechismu jeno tak ſchwórcžecž!“

„Pſchilaže Zaſnoſcz,“ prafhesche ſo Bohuwér ſ nadobnej khroblóſežu, „ſo katechismuſ ras praju?“

Starý wójwoda na njeho wokomik ſ blyſcotathmaj wocžomaj poſladných, jako by jemu w duſhi cžitacž chýl. Taſko pak jeho ſwobodnej, ſprawnej wocži widžesche, džesche ſažo ſmějuzy: „Ně, nětko niž, to by měl Wón derje pراجicž! Měni dha Wón, jo bých ſeho bjes Lutheroweho katechismu w ružy kontrolovacž mohl? Ně, ně! nětko niž! Ale poſluchaj Wón na mnje a pſchewukň Wón hſchecže ras zyły malý katechismuſ, ſo pſchi prajenju wſcho tak ſchwórcži! A nětko chzemoj k wotměnjenju hſchecže jenu ſchtucžku khěrluſcha: W wſchej nuſh na Boha atd. hrač. Taſko běſchtaj ſchtucžku dohračoj, rjekný wójwoda: „Na! nětko njeh Wón cžini, ſo ſažo domoj pschinidze; pōſcžel Wón ſwoje ſamłowjenje a docžaſtaj potom, kaf ta wěž pónidze.“

Nadobný wójwoda, ſ ruku poſtrowiwschi, ſežahny ſo naſpjet. Ale naſch Bohuwér ſtejſche drje hſchecže na 5 mjeſchinow na thym ſamym měſče a njewjedžiſche, ſhoto bě ſo jemu ſtało. Nětko hafle mějſche khwile, wſchě te nadžije, ſotrež ſ tuteho ſpodžiwneho ſetkanja ſežhovachu, prawje pſchemyhſlicž. Potom ſ dobom na ſwoju macž a na Leńku ſo dopomijo, wobroczi ſo a chžysche runje ſalu wopuſtečicž, duž ſažhſcha hſchecže ras wójwodowý hlož: „Tu, cžornoſkuſnako! ma Wón hſchecže něchto ſa ſeho rjane hračce!“ a zyłe 10 ſlothych ležachu we jeho ružy, a předy hacž móžesche wón ſwoj džak wuprajicž, bě ſažo zytle ſam a mějſche khwile, papjerku pſchecžitacž, do ſotrejež běchu ſwětle ſloty ſawalene. „Tale ſawalka k nowemu woblecženju!“ na njei ſtejſche.

Bohuwer nětko žane myſle wjazh njemějſche na ſahrodnika a na poſtrow, kothrž dýrbjesc̄he jemu pſchinijesc̄. Bjes dopomijecža a ſaſtača lecžesche domoj do ſtwojeje cžicheje wjeſti k ſwojej staréj macžeri a k ſwojej Leńzhy, běžesche pſches zyłu nőz a njewotpočzny předy, hacž pſched wóknom njestejſche, ſwoju macžec̄ku won-klapawſchi. Maſtróžana pſches tak rychle wróčenje ſwojeho ſyna woſkredž nožy, ſhotož wěſeje ničzo dobre na ſebi měčz njemóžesche, ſwěcžesche staroſćiwa macž ſynej ſe ſwěcžku do horzeho, žehlaſeho, pſchekraſnjeneho woblicža. Ale tam žana staroſć njebe, žana ból nad jebazej nadžiju; ſama rádoſć a wjeſele ſwěcžesche ſo ſ njeho. A nětko wón, runjež mučný wot dolheho pucža, ſwojej ſo džiwa-zej macžeržy wſcho ſwupowjeda, ſhotož my hýzom wémh. A potom buſchtej tež ſwudowjena hajnikowa a Leńka wubudženej, a powje-danje ſo ſ nowa ſapocža, a hdyž bě ſ nim hotowy, dýrbjesc̄he wſcho hſchecže ras a pſchecžo hſchecže ras wopjetowacž. Ach! to bě wjeſele, ſpodžiwanje, wýſkanje we wuskej ſtwicžy wucžerjowej wudowý, ſaž ſnadž hſchecže ženje hewaf. Hafle poſdže ſo wſchitz ſažo ſ nowa ſeħachu.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Knjes pſchekupz Bart ſ Bréſynki je ſo ſ wulkej wjetſchinu jako ſapóžlanz do ſaſkeho ſejma wuſwoliſ. Duž mamy ſažo ſerbskeho ſapóžlanza na město njebocžicžeho ſapóžlanza Sobý.

— Sbředu po jutrah je ſažo ſerbskí džení w Budyschinje. Wotrjadý Macžizh ſerbskeje ſo dopoldnja ſhadžuja a popoldnju je hlowna ſhromadžiſna Macžizh ſerbskeje.

— Nowowólský do khějorſtowoweho ſejma ſměja ſo hafle we wulkim róžku pſchichodneho lěta.

S Draždjan. Sañdžena njedžela bě tu ſažo njedžela ſerbskow. W ſchijznej zyrlwi ſlyſchachmý Bože ſlowo w ſubej macžejnej rěči. Spowiednu wuežbu bě wodžer ſemſchenjow, k. farat Domaschka ſ Buděſtez, předowanje pak k. farat Wiczežk ſ Wózlinka nadewſal. Bohata licžba ſemſcherjow bě ſo ſeħčla, nadpadna pak běſche mała licžba ſpowiedných; běchmý jich 108. Licžba ſpowiedných lěta doſho njeje wotebjerala, tón króž pak bě wo tola 40 wofžobow mjeñſha hacž hewaf. O wajcže ſebi, ſubi ſerbskja, tu ſwiatu wječer ſaſkeho ſbóžnika! Hdyž wón proſh: „To cžinice k mojemu wopomijenju! a my jo njecžinimy, ſmý my potom hſchecže kſchecženjo? Schtož je cže twój luby nan na ſmjerthym ložu proſh, ſhotož je czi macž mrějo na wutrobu kladla, to th dokonjesch a ſhotož naſch ſbóžnik w poſledních hodžinach do ſwojeje ſmjerze proſh, to th nochzyl cžinice? Tón knjes twar ſwoje fraleſtwo mjes ſerbsami wſchudže, domach ſaž w zuſbje.

K roſpominanju.

Tón pucž je wuſki, kíž k žiwiſenju wjedže, praji tón knjes. — Wón ma jeno ſcheroſoſz knjesowych stopow.

* * *

Wot teho wotmiſuje, ſhotož phtamh: Phtamh-li ſamých ſebje, namakamh wěcžne ſkaženje; phtamh-li ſeſuža, namakamh wěcžne ſbože.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola kniesow duchownych, ale tež we wſchěch pſcheda wařnach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtacž. Na ſchtförce ſeta placži wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.